

54. Man kan se eventuelle konflikter/samarbejdsproblemer med den nære familie som udtryk for, at de bekymrer sig om barnet og vil barnets bedste.
55. Forvaltningen skal være opmærksom på, at det måske er vanskeligere at kommunikere med slægtsplejefamilier, fordi de ikke føler, de står i samme arbejdstagerrelation til forvaltningen, som professionelle plejefamilier gør.
56. Ofte kan der også være tale om kulturelle forskelle mellem socialrådgiver og slægtsplejefamilie, som gør det vanskeligere at kommunikere.
57. Det er en stor opgave for forvaltningen at etablere et tillidsfuldt forhold til nye slægtsplejefamilier.
58. En slægtplejemor fortæller, hvordan familien i starten havde svært ved at komme frem med problemer, de gerne ville have hjælp til at løse: De var bange for at forvaltningen så ville synes, at barnet ikke kunne bo hos dem.
59. De familier, som passer barnet i den akutte situation, er bange for forvaltningen, når de møder den. Forvaltningen skal møde familierne med respekt og spørge, om de behøver hjælp og støtte.
60. Grundlaget for et godt samarbejde mellem forvaltning og netværksplejefamilie ligger i at man kan stole på hinanden.

[download dette document som pdf-fil](#)

[tilbage til forside](#)
www.vikingemdia.dk

35. Barnet får langt mere kontakt til den nære familie som f.eks. mormor/onkel relationer ved anbringelse hos dem..

FILM 3: BARNET- UNDERSØGELSE OG BEHOV.

36. Man skal tidligt gå ind og undersøge barnets situation.
37. Resultatet af undersøgelsen - barnets behov - skal diskuteres med barnets forældre og øvrige slægtninge.
38. Beslutningen om, hvorvidt barnet skal blive boende eller flytte til en anden familie, skal træffes i kredsen af forældre, slægtninge og privat og professionelt netværk.
39. Slægtsplejefamilierne vil vide mere om barnets problematik, inden de går i gang med at passe barnet. F.eks. ved at læse psykolograpporter og høre om andre professionelles opfattelse af barnet.
40. De børn, der bliver anbragt i slægtspleje, har ofte mange problemer når de ankommer til familien. Derfor er det vigtigt, at slægtsplejefamilien får at vide, hvad andre professionelle ved om barnet, så børnenes reaktioner ikke kommer som en overraskelse
41. Slægtsplejefamilier tror i starten ofte, at kærlighed og omsorg er nok. Men det er vigtigt, at overveje, om der er brug for en støtte til barn , forældre og plejeforældre.
42. Forældre efterlyser generel oplysning om, hvordan børn, der bliver anbragt i pleje, normalt reagerer. Det vil gøre dem bedre forberedt på de voldsomme reaktioner, som kan forekomme.
43. Støtte til familien kan foregå gennem almindelige samtaler med familieplejekonsulent , men også gennem specielle støttegrupper eller netværk for netværks- og slægtsplejefamilier.
44. Slægtsplejefamilier har brug for specielle netværk, fordi de har specielle problemer omkring bl.a. loyalitet som de ikke kan snakke med andre om.
45. Slægtsplejeforældre fortæller, at netværksmøde med andre slægtsplejefamilier er det, de får mest ud af.
46. Det er vigtigt, at man som sagsbehandler holder fast i, at der skal laves en undersøgelse af barnet.
47. Det er vigtigt at have en uafhængig samtale med barnet for at høre, hvad barnet ønsker. Barnet kan være udsat for pres fra familien til at akseptere en løsning, det ikke ønsker.
48. Sagsbehandleren vil stå overfor et stærkt følelsesmæssigt pres fra familien. Derfor er det vigtigt at have foretaget alle nødvendige undersøgelser, så man er sikker i sin sag.
49. Det vigtigste er, at man ikke skal forhaste beslutningen: Man skal samle familie og netværk. Man skal informere dem om, hvordan man fra psykolog, skole og socialforvaltningen ser på situationen.
50. Men fremfor alt skal man spørge dem: Hvad synes I er det bedste for barnet. ?

FILM 4. FAMILIE OG FORVALTNING

51. Vurderingen af slægtsplejefamilien, bygger først og fremmest på dens relation til barnet,
52. Godkendelsen bygger bl.a på et eller flere dybtgående interview med familien, registeroplysninger fra politi og øvrige myndigheder, samt samtaler med barnets forældre og øvrige familie.
53. Slægtspleje-mormor fortæller, hvordan hun - før hun blev plejemor- kom på kant med forvaltningen, fordi hun var utilfreds med den behandling hendes barn og barnebarn fik på et opholdssted. Dette betød, at forvaltningen i starten ikke ville godkende hende som plejemor fordi de var bange for hun ville være en dårlig samarbejdspartner.

14. Fordi det er den vigtigste beslutning i barnets liv- en beslutning, som kommer til at påvirke barnet i al fremtid - er det vigtigt, at alle vigtige personer i barnets familie og netværk bliver inddraget.
15. En anden grund til at familien skal være med, er at det kommer til at påvirke andre slægtsmedlemmer, når et barn anbringes i slægten.
16. Hvis barnet anbringes hos mormor, er det vigtigt, at andre søskende har forståelse for, at mormor har mindre tid til andre børnebørn.

17. FORDEL 2: FÆRRE SAMMENBRUD

18. Psykologer er enige om, at kontinuitet er vigtigt for barnet. Svenske undersøgelser peger på, at netværksanbringelser har 20 % sammenbrud blandt teenagere, hvor åbne institutioner og private plejefamilieanbringelser har mellem 50 og 70 % sammenbrud. Statistisk set giver netværksanbringer mere kontinuitet.
19. En medvirkende slægtsfamilie (onkel/tante) er kede af, at barnet har været placeret hos en professionel plejefamilie uden, at de blev spurgt, om de ville have ham (hvilket de havde tilbudt moderen). Barnet har ikke længere kontakt til den professionelle plejefamilie og har derfor haft en brudt relation, som ikke havde været nødvendig.
20. Det sker relativt ofte, at plejefamilier ikke kan magte børn, der derfor må videre til institutioner. Dette gælder især teenagebørn. Det betyder ofte en brudt relation for barnet.
21. Traditionelt har vi set slægten som et problem (social arv). Vi skal tænke om og betragte slægten som en resource.
22. Kan man ikke anbringe barnet i slægten, skal man overveje, om de kan indgå som aflastningsfamilie eller på andre måde indgå i arrangementer omkring barnet.
23. Selv hvis barnet ikke længere kan bo hos slægtsplejefamilien, så findes familien stadig rundt omkring barnet. Det giver kontinuitet.
24. Barnet vil have en livslang relation til sin familie og kan stadig se sin familie, uanset om de magtede plejeforholdet eller ej.
25. Slægtsanbringelser er den eneste måde, vi kan garantere kontinuitet på. For vi kan ikke garantere, at der ikke bliver sammenbrud.

26. FORDEL 3: MERE FORÆLDREKONTAKT.

27. Forskning viser tydeligt at børn, der bor hos slægt, har mere kontakt til forældre, end børn, der bor i plejefamilie
28. En mormor fortæller, hvordan de problemfrit holder ferier, højtider og tager på ture sammen.
29. En tante fortæller, at der er perioder, hvor det har været svært med samvær. Især i de perioder, hvor barnet har nægtet samvær.
30. Selv om der i perioder er problemer med samvær, er forældrene altid nærværende i slægten: Man taler om forældrene i hverdagen og har fotos af dem. Så forældrene er altid en del af børnenes liv på en naturlig måde.
31. Der kan være behov for, at forvaltningen går ind og regulerer samværet, fordi det kan blive et konfliktpunkt i familien.
32. Det kan være en unødigt hård belastning for slægtsplejefamilien at skulle forhandle samvær med forældrene, hvis samværet er problematisk.
33. Det er vigtigt, at man har regelmæssige opfølgninger sammen med forældrene, plejeforældrene og vigtige pårørende. Her kan man gå igennem samvær. Hvordan har det fungeret? Hvordan skal det fungere fremover? Skal nogen i familien træde hjælpende til omkring transport af barnet ?
34. For forældrene kan det indebære mere samvær med deres barn, hvis relationen til slægtsplejefamilie er harmonisk.

NETVÆRKSANBRINGELSE- EN FILMSERIE OM FOKUSPUNKTER FOR SAGSBEHANDLERE

60 FOKUSPUNKTER OG UDSAGN OM NETVÆRKSANBRINGELSE

Af
[Sten Rehder / Vikingmedia.](#)

[Du kan downloade dette document som pdf-fil](#)

Dette papir er beregnet til at fastholde de udsagn, der fremsættes i filmene.

FILM 1: FORANDRINGER I FAMILIEN.

1. Frygt for videreførelse af social arv har ofte været årsag til, at man ikke har søgt slægtsplacering. Men søger man bredt i familien, har de fleste børn slægtninge og pårørende, som lever helt normale liv.
2. Man skal gøre familierne opmærksom på, hvilke problemer der kan opstå mellem børn og andre familiemedlemmer.
3. Man bør samle familien bredt for at diskutere, hvad der er den bedste løsning for barnet.
4. Man skal være opmærksom på, at familien ikke har været forberedt på at få et nyt barn ind i familien. Derfor opstår ofte særlige behov for hjælp.
5. Når plejebarnet ankommer, oplever familierne mange praktiske problemer f.eks. omkring etablering af obligatorisk eget værelse.
6. Familien kommer ofte i psykisk underskud især i den første tid, fordi der opstår problemer af praktisk og psykologisk art i den lille og store familie
7. Vær opmærksom på at give klar besked om, hvad man kan få hjælp til , f.eks. større bil, ombygning, ferier, skolepenge m.v
8. Vær opmærksom på, at familien i den første tid ikke bruger for meget psykisk energi på det praktiske . Hjælp dem med det praktiske, så der er psykisk overskud til at få barnet integreret i familien.

FILM 2: TRE FORDELE

9. **FORDEL 1: BARNETS SELVVÆRD ØGES.**
Barnets selvværd øges, når det bor hos familien, for det opleves naturligt. Legekammerater aksepterer det fuldt ud.
10. Barnet oplever tætte følelsesmæssige relationer, når det anbringes i netværkspleje.
11. Når man anbringer børn på døgninstitution eller i professionel familiepleje, ved man ikke, hvilke følelsesmæssige relationer de kan opbygge. Man ved heller ikke, om de bliver afbrudt.
12. Når man som mormor oplever barnets dårlige sider, kender man også barnets gode sider, fra det var lille. Det betyder, at ens billede af barnet bliver mere afbalanceret. Det vil afspejle sig positivt overfor barnet.
13. En sagsbehandler har ikke mulighed for at kende familien til bunds, og mange familier har hemmeligheder, som sagsbehandleren ikke umiddelbart får kendskab til. Det er derfor er en god ide at inddrage den øvrige familie: De ved måske noget om familiens enkeltmedlemmer, som kan have betydning for, om det er en god idé, at barnet anbringes dér eller ej.